

at jeg ønsker, at han maa faae dem; Forudsætningen for Posten er jo, at hele Budgettet ikke alene skalde laage til, men endog give et Overskud, og dette, tror jeg, er en saa langvinstig Forventning, at Theaterchefen vilde gjøre rettest i ikke for tidlig at forberede sig paa Anvendelsen af disse 5,000 Kr. Men at det i og for sig er en rigtig Tanke, at Theaterchefen, navnlig efter at man har begyndt i saa stor Udstrækning at anvende fremmede Kunstnere, ogsaa er i Besiddelse af nogle Midler til Repræsentation, tror jeg ikke kan negtes. — Der er en anden Afdeling af Kultusministeriets Budget, som jeg ligeledes ønskede at dvæle en Smule ved. Det er Universitetet. Regjeringen har stillet Forslag om, at der i Stedet for det Tilskud af 50,000 Kr., som har været bevilget i de senere Aar, nu skalde bevilges 100,000 Kr. Jeg beklager, at Regjeringen ikke har anset det for rigtig at gaa den Vej, som maatte siges at være den i og for sig rigtigste, nemlig at indstille, at hele Underskudet paa Universitetets Budget dækkes af Statskassen. Der er principielt ikke nogen væsentlig Forskjel mellem, om der tilskydes 50,000 eller 100,000 fra Statskassen; det er naturligvis bedre for Universitetet at faae 100,000 end 50,000 Kr.; men principielt bliver den samme Kræftskade hæftende ved Universitetet, nemlig at man fordykker det til en hurtigere eller langsommere Fortæring af sin Formue, og det synes mig efter de bestemte og stærke Udtalelser, vi ogsaa fra Ministeriets Medlemmers Side have hørt om Vigtigheden af at have Universitetet i det nogenlunde uafhængige Stillings, ikke at være rigtig, og det forekommer mig, at Ministeriet maatte kunne have grundet Haab om, naar det stillede denne Fordring til Folkethinget og Rigsdagen, at hele Universitetets Underskud skalde tilskydes af Statskassen, at det da vilde faae denne Fordring opfyldt, navnlig paa et Tidspunkt som det nuværende, hvor der er stor Opfordring for Repræsentationen til at vise i Gjærningen det venlige Sindelag mod den højeste Lærestiftelse i vor Stat, som saa ofte er bleven udtalt i Ord. Det Underskud, som fremkommer paa Universitetets Budget, selv efter at Statstilskudet er sat op til 100,000 Kr., bliver forekommer det mig, saa meget mere uberettiget og ubilligt mod Universitetet, som det fremkommer derved, at de 35,000 Kr. til de forestaaende Høitideligheder ved Universitetet ere opsørte paa Universitetets eget Budget. Om denne Sum af 35,000 Kr. kan siges at være tilstrækkelig til de Formaal, som ere angivne, og som medføre meget betydelige og forskellige Ting, tør jeg ikke afgjøre. Mit Indtryk er det ganske vist, at Trykningen af de forskellige Skrifter der er Tale om, Foranstaltningen af to store Fester, Modtagelsen af en betydelig Mængde Gæster fra fremmede Steder o. s. v., saare vanskelig vilde lade sig fyl-

destigjøre med en Sum af 35,000 Kr. Mit Indtryk er, at Fordringerne nødvendig maa gaa videre, men jeg tør jo ikke sige, om ikke dette er Universitetets eget Forlangende, og er det Universitetets egen Begjæring, saa er ganske vist den høitæredede Minister angerløs, naar han ikke har stillet den højere. Men at disse 35,000 Kr., som altsaa skulle være et Tilskud, der skalde sætte Universitetet i Stand til paa en værdig Maade at udøve paa Landets Vegne den Gjæstfrihed, som Universitetsjubilæet fører med sig, nu skrives Universitetet selv til Last, synes mig virkelig at være at gaa den i mange Henseender ugunstigt stillede Anstalt altfor haardt til Livs. Hvad der skal ydes til dette Formaal, burde dog virkelig gives af Staten som dens Tilskud til Universitetet ved denne Leilighed, og man burde ikke tage det ud af Universitetets Kapitalformue. Det maa jeg sige: Have Universitetets ledende Myndigheder høvt at gjøre deres Overslag over kommende Udgifter med den Bevidsthed, at Pengene skalde tages af Universitetets Formue, ja, saa forstaar jeg godt, at man har bragt sin Sparommelighed ned til det lave Punkt, hvorved hele Summen har kunnet blive noget saa ringe som 35,000 Kr. Jeg haaber, at denne Universitetsfest, som kommer, maa paa en værdig Maade — og en værdig Maade vil ingenlunde sige nogen ødsel og overdaadig Maade, men det vil heller ikke sige en luvvet eller kneben Maade — høitideligholde denne store Begivenhed, og jeg vilde tillige gjerne udtale det Haab, at denne 400-Aarsfest, ligesom saa ofte en stor Familienfest forsoner gammel Tvist og bringer adskilte Medlemmer nærmere til hinanden, saaledes maatte kunne blive Anledning til en virkelig Forsoning mellem den lærde Anstalt og det folkelige Thing, der have staaet noget fjendtlig overfor hinanden i de senere Aar, og at vi navnlig kunde vise de Fremmede, som vi vente at se ved denne Leilighed, en enig Sammenslutning om den første Lærestiftelse i vort Land, hvis Fortjeneste dog sikkert Ingen vil benegte, selv om han mod en eller anden Side af dens Virksomhed kunde have kritiske Bemærkninger at gjøre. — Der er endnu kun en lille Bemærkning, som jeg skal tillade mig. Den angaar en Position paa Indenrigsministeriets Budget, som gaar ud paa at faae en Sum bevilget til en bedre Udførelse af de veterinære Politiforretninger. Jeg tror, det er en meget vigtig og berettiget Fordring af Ministeriet, og jeg kan ikke sige Andet, end at jeg finder, at den Sum, som Ministeriet forlanger til de paatænkte Amtsdryklager, nemlig 1,000 Kr. til hver, er overordentlig besteden, jeg tror egentlig mere besteden, end det er hensigtsmæssigt at stille dem, hvis man for Alvor vil tage disse Folks Kræfter i Beslag. Der er den Mærkelighed, at Bornholms Dyrklage ikke skal have uben det Halve. Jeg erindrer nok fra mine juridiske Studier, at der var Noget om, at bornholmsk Hartkorn ikke